

בחוף הצפוני" אמרה אמא נץ "ועם הצב החי בחוף
הדרומי של האגם."
שמע אבא ונץ והתידד עם החיות.

יום אחד, באו ציידים ליער. ניסו לצוד מהבוקר עד
הערב, אך ללא הצלחה. כדי לא לשוב לביתם
בידיים ריקות, החליטו לתור גם את האי באגם
ולראות אם ימצאו שם ציד.
"הבה נשאר כאן ללינת לילה" אמרו "ניראה מה
נמצא מחר בבוקר."
הם הכינו לעצמם יצוע על עלים תחת העץ עליו
קיננו הנצים ושכבו לישון, אך לא הצליחו להירדם
בגלל זבובים ויתושים עוקצניים שהפריעו להם.
לבסוף קמו והבעירו מדורה על שפת האגם, כדי
שהעשן יבריא את החרקים. העשן העיר את הנצים
והגוזלים צייצו מלוא גרונם.
"שמעתם?" שאל אחד הציידים "היה זו ציוץ צפרים!
הם ישמשו לנו ארוחת בוקר נאה. ודאי יש שם
גוזלים בקן." הציידים הוסיפו מיד עצים למדורה
והגבירו את עוצמתה.
אמרה אמא נץ לאבא: "אנשים אלו מתכוונים לטרוף
את גוזלינו. אנו חייבים לבקש את חברינו לעזור לנו.
עוף לידידנו השלדג וספר לו על הסכנה הצפויה

הנצים וחבריהם

משפחת נצים חיה על אי בלב אגם, לא הרחק
מהיער הגדול. מסביב האגם חיו חיות שונות: בחוף
הצפוני חי אריה, מלך החיות, בחוף המזרחי חי
שלדג, ובחוף הדרומי של האגם חי צב.
"האם יש לנו חברים רבים בקרבתנו?" שאלה פעם
אמא נץ את אבא נץ.
"לא, אין לנו חברים בחלק זה של היער" ענה אבא
נץ.
"אתה חייב למצוא חברים. חייב להיות מישהו שיוכל
עזור לנו אם אי פעם ניקלע לצרה, או שנהיה
בסכנה" אמרה אמא נץ.
"עם מי להתחבר?" שאל הנץ.
"עם השלדג החי בחוף המזרחי, ועם האריה החי

לנו".

אבא נץ עף מהר אל קן השלדג והעירו.
"מה קרה?" שאל השלדג.

סיפר הנץ לשלדג על תכניותיהם של הציידים.
"אל חשש" אמר השלדג "אעזור לך. חזור מיד
ותרגיע את חברתי, זוגתך. אמור לה שאני מגיע
מיד."

המריא הנץ חזרה אל קינו, ואילו השלדג עף מעל
האגם בקרבת המקום בו בערה האש.

בזמן העדרו של אבא נץ, החל אחד הציידים לטפס
על העץ. אבל בדיוק בזמן שהתחיל כבר להתקרב
אל הקן, הכה השלדג בכנפיו על פני המים, התיז
אותם אל המדורה ומכבה אותה.

ירד הצייד מהעץ, חזר והפיח את האש עם עצים
יבשים. כשבערה האש היטב, חזר לטפס על העץ.
שוב חזר השלדג וכיבה את האש. וכך חזר הדבר
ונשנה מספר פעמים. הצייד הגביר את האש
והשלדג כיבה אותה.

כך נמשך הדבר עד חצות, ועתה היה השלדג עייף
למדי. אמא נץ שהבחינה בכך אמרה לבן זוגה:
"השלדג עייף מאוד, עוף אל הצב לבקש את עזרתו,
כדי שהשלדג יוכל לנוח קצת."
עף הנץ אל השלדג, ואמר לו: "נוח קצת ידיד

השלדג, אני עף להביא את הצב".

וכך עף לו הנץ אל החוף הדרומי והעיר את הצב
משנתו.

"מה קרה?" שאל הצב.

"סכנה מרחפת עלינו" אמר הנץ, וסיפר לצב על
הציידים ומעשייהם "השלדג עובד כבר שעות והוא
עייף מאוד. לכן באתי אליך."

ענה הצב: "אני בא לעזרה מיד!"

שם הצב פעמיו אל עבר האי. הוא צלל לקרקעית,

אסף בוץ, איתו כיבה את המדורה ונשכב דומם

במקומו. הציידים ראו אותו ואמרו: "למה לנו

להתאמץ ולהשיג את גוזלי הנץ? הבא נהרוג את

הצב הזה. הוא יהי ארוחת בוקר ראויה לכולנו. אבל

עלינו להיזהר שלא ינשוך אותנו. בואו ונזרוק עליו

רשת, ואז נהפוך אותו על גבו."

מאחר שלא היו להם רשתות הם נטלו שרכי גפן,

קרעו את בגדיהם לרצועות וכך יצרו רשת גדולה.

אך משפרשו אותה על הצב, לא הצליחו להפוך

אותו. במקום זאת, קם הצב לפתע וצלל אל תוך

מעמקי האגם.

הציידים היו כל כך להוטים ללכוד אותו שלא עזבו

לרגע את הרשת מידיהם, ונגררו גם הם אל תוך

מימי האגם. כשיצאו רטובים ומרעידים מהמים

אמרו לעצמם: "חצי לילה השלדג כיבה לנו את המדורה. כעת קרענו את בגדינו ונרטבנו עד לשד עצמותינו בניסיון לתפוש את הצב. הבה נדליק מדורה חדשה ועם עלות השחר נאכל את גוזלי הנץ." והם החלו שוב בהבערת המדורה. שמעה זאת אמא נץ ואמרה לבן זוגה: "במוקדם או במאוחר אנשים אלו ישיגו את גוזלינו. לך ספר זאת לידידנו האריה."

מיד טס אבא נץ אל האריה. "מדוע אתה בא בשעה זו של הלילה?" שאל האריה. סיפר לו הנץ את כל מאורעות הלילה. אמר האריה: "אני בא מיד. חזור אתה אל זוגתך והרגיע אותה ואת הגוזלים"

תוך זמן קצר הגיע האריה בשאגה גדולה. כששמעו הציידים את שאגת האריה נזעקו: "כולנו נהרג" ומיד פנו וברחו כל עוד נפשם באפם.

כשהגיע האריה אל מרגלות העץ, אף צייד אחד לא נמצא כבר במקום. אז באו הצב והשלדג, והנץ אמר: "כולכם הצלתם אותנו. חברים בעת צרה הם חברי אמת."

(ובלחש הוסיף: "ככה זה עם הנשים. מדוע היא לא אמרה לי לקרוא קודם לאריה?")